Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

20 януари 2021 година*

„Преюдициално запитване — Директива 2010/24/ЕС — Член 16 — Събиране на вземания, свързани с данъци, такси и други мерки — Взаимна помощ — Искане за обезпечителни мерки — Съдебно решение на запитващата държава членка с оглед налагането на обезпечителни мерки — Компетентност на юрисдикцията на запитаната държава членка да прецени и повторно да провери дали тези мерки са обосновани — Принципи на взаимно доверие и на взаимно признаване“

По дело C-420/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Riigikohus (Върховен съд, Естония) с акт от 29 май 2019 г., постъпил в Съда на 29 май 2019 г., в рамките на производство по дело

Maksu- ja Tolliamet

срещу

Heavyinstall OÜ,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot, председател на състава, R. Silva de Lapuerta (докладчик), заместник-председател на Съда, L. Bay Larsen, C. Toader и N. Jääskinen, съдии,

генерален адвокат: G. Pitruzzella,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за Heavyinstall OÜ, от S. Koivuaho, в качеството на пълномощник,

– за естонското правителство, от N. Grünberg, в качеството на представител,

– за унгарското правителство, от M. Z. Fehér и R. Kissné Berta, в качеството на представители,

– за шведското правителство, от H. Eklinder, C. Meyer-Seitz, H. Shev, J. Lundberg и A. Falk, в качеството на представители,

* Език на производството: естонски.

– за Европейската комисия, от W. Roels и E. Randvere, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 17 септември 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 16 от Директива 2010/24/ЕС на Съвета от 16 март 2010 година относно взаимната помощ при събиране на вземания, свързани с данъци, такси и други мерки (ОВ L 84, 2010 г., стр. 1).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Maksu- ja Tolliamet (Данъчна и митническа служба, Естония) (наричана по-нататък „MTA“) и дружество Heavyinstall OÜ относно приемането в Естония на обезпечителни мерки, които финландската данъчна администрация е поискала да бъдат наложени на това дружество.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 1, 4 и 6 от Директива 2010/24 гласят:

„(1) Взаимната помощ между държавите членки при събирането на вземания една от друга, както и на вземания на Съюза, свързани с някои данъци и други мерки, допринася за гладкото функциониране на вътрешния пазар. Тя осигурява данъчна неутралност и е способствала за премахването от страна на държавите членки на дискриминационните протекционистични мерки при трансгранични операции, приети от тях с цел предотвратяване на измами и данъчни загуби.

[…]

(4) За да се осигури по-добра защита за финансовите интереси на държавите членки и неутралност на вътрешния пазар, е необходимо обхватът на взаимната помощ да се разшири, така че да включва събиране на вземания, свързани с данъци и такси, които все още не се съдържат в обхвата на взаимната помощ при събиране, а за да се отговори на нарасналия брой искания за помощ и да се постигнат по-добри резултати е необходимо помощта да стане по-ефикасна и по-ефективна, както и да се улесни нейното прилагане на практика. […]

[…]

(6) Настоящата директива не следва да засяга компетентността на държавите членки да определят мерките за събиране на вземания, предвидени във вътрешното им законодателство. Необходимо е обаче да се следи за това различията между националните закони и липсата на координация между компетентните органи да не компрометират гладкото функциониране на системата за взаимна помощ, предвидена в настоящата директива“.

4 Член 14, параграфи 1 и 2 от тази директива предвижда:

„1. Споровете относно вземането, първоначалния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава членка или единния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитаната държава членка и споровете относно валидността на уведомяване, извършено от компетентен орган на запитващата държава членка, са в компетентността на компетентните инстанции на запитващата държава членка. Ако по време на процедурата по събиране на вземането, първоначалният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава членка или единният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитаната държава членка е обжалван от заинтересована страна, запитаният орган информира страната, че тя трябва да отнесе спора до компетентния орган на запитващата държава членка в съответствие с действащото в нея законодателство.

2. Спорове във връзка с изпълнителни мерки, предприети в запитаната държава членка или във връзка с валидността на уведомяване, извършено от компетентен орган на запитаната държава членка, се отнасят до компетентния орган на тази държава членка в съответствие с нейните законови и подзаконови разпоредби“.

5 Съгласно член 16 от посочената директива:

„1. По искане на запитващия орган запитаният орган предприема обезпечителни мерки, ако това е допустимо съгласно националното законодателство и в съответствие с националните административни практики, за да осигури събирането, когато вземане или инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава членка е обжалван(о) към момента на отправяне на искането, или когато вземането все още не е предмет на инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава членка, доколкото съгласно националното законодателство и административните практики на запитващата държава членка в подобна ситуация също са възможни обезпечителни мерки.

Документът, позволяващ налагане на обезпечителни мерки в запитващата държава членка и отнасящ се до вземането, за събирането на което е отправено искане за взаимна помощ, ако има такъв, се прилага към искането за обезпечителни мерки в запитаната държава членка. Не е необходим никакъв акт за признаването, допълването или заместването на този документ в запитаната държава членка.

2. Към искането за обезпечителни мерки може да се приложат и други документи, свързани с вземането, издадени в запитващата държава членка“.

6 Член 17 от същата директива предвижда:

„За да влязат в действие разпоредбите на член 16, следните членове се прилагат mutatis mutandis: член 10, параграф 2, член 13, параграфи 1 и 2, членове 14 и 15“.

7 Член 18 от Директива 2010/24 гласи:

„1. Запитаният орган не е длъжен да предостави помощта, предвидена в членове 9—16, в случай че поради положението на длъжника събирането на вземането създава сериозни икономически или социални затруднения в запитаната държава членка, доколкото действащите законови и подзаконови разпоредби и административни практики в тази държава членка позволяват подобно изключение по отношение на национални вземания.

2. Запитаният орган не е длъжен да предостави помощта, предвидена в член 5 и членове 7—16, в случай че първоначалното искане за помощ по член 5, 7, 8, 10 или 16 се отнася за вземания с повече от петгодишна давност, считано от датата на падежа на вземането в запитващата държава членка до датата на първоначалното искане за помощ.

Въпреки това в случаите, когато вземането или първоначалният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава членка е обжалван(о), се смята, че петгодишният период започва да тече от момента, в който в запитващата държава членка се установи, че вземането или инструментът за предприемане на мерки за изпълнение вече не може да бъде обжалван(о).

Освен това, когато компетентните органи на запитващата държава членка са позволили отсрочено или разсрочено плащане, се счита, че петгодишният период започва да тече от момента на изтичане на срока на пълното плащане.

В тези случаи обаче запитаният орган не е длъжен да предостави помощ във връзка с вземания, чиято давност надвишава десет години, считано от датата на падежа на вземането в запитващата държава членка.

3. Държава членка не е длъжна да предоставя помощ, ако общата сума на вземанията, включени в обхвата на настоящата директива, за които е отправено искане за помощ, е по-малка от 1 500 EUR.

4. Запитаният орган информира запитващия орган относно основанията за отказ на искането за помощ“.

8 Регламент за изпълнение (ЕС) № 1189/2011 на Комисията от 18 ноември 2011 година за определяне на подробни правила по отношение на някои разпоредби на Директива 2010/24 (ОВ L 302, 2011 г., стр. 16), изменен с Регламент за изпълнение (ЕС) 2017/1966 на Комисията от 27 октомври 2017 г. (ОВ L 279, 2017 г., стр. 38) (наричан по-нататък „Регламент № 1189/2011“), определя — видно от член 1 от него — подробните правила за прилагане по-специално на член 16, параграф 1 от Директива 2010/24.

9 Съгласно член 15 от Регламент № 1189/2011:

„1. Исканията за събиране на вземане или за обезпечителни мерки включват декларация, че условията по Директива 2010/24/ЕС за откриване на процедура за взаимна помощ са изпълнени.

2. В случая на искане за обезпечителни мерки тази декларация може да бъде допълнена с декларация, в която се уточняват причините и обстоятелствата, свързани с искането, изготвена в съответствие с образеца от приложение III“.

10 Съгласно точки 2.2 и 2.3 от образеца в приложение III към Регламент № 1189/2011, искането за обезпечителни мерки може да бъде придружено или от административно решение за предприемане на обезпечителни мерки, или от съдебна констатация, че обезпечителните мерки са обосновани.

Естонското право

11 Член 130, параграф 1 от Maksukorralduse seadus (Закон за данъците, наричан по-нататък „MKS“) предвижда мерките, които данъчният орган може да вземе, за да пристъпи към принудителното събиране на вземания, когато данъчнозадълженото лице не е изпълнило финансовото си задължение в срока, предвиден от този закон.

12 Съгласно член 136[1] („Обезпечителни мерки преди определянето на паричното вземане или на задължението“) от MKS:

„(1) Ако при проверката дали данъците са коректно платени се породи основателно подозрение, че след определянето на произтичащо от данъчен закон задължение или парично вземане изпълнението им може да се окаже значително по-трудно или невъзможно поради поведението на данъчнозадълженото лице, ръководителят на данъчния орган или оправомощен от него държавен служител може да подаде искане до административния съд да бъде разрешена обезпечителна мярка, предвидена в член 130, параграф 1 от този закон“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

13 На 8 февруари 2018 г. Keski-Pohjanmaan käräjäoikeus (първоинстанционен съд Keski-Pohjanmaa, Финландия) приема временно решение за запор на някои вещи, собственост на Heavyinstall, за да се гарантира данъчно вземане в предполагаем размер на 320 022 EUR, което финландският данъчен орган има към това дружество (наричано по-нататък „финландското съдебно решение за запор“).

14 Съгласно това решение има опасност Heavyinstall да укрие имуществото си, да го разруши, да го прехвърли или с действията си по друг начин да застраши удовлетворяването на вземането на финландския данъчен орган. Освен това в решението е прието, че съдружникът в Heavyinstall умишлено е заблуждавал посочения орган от 2010 г. насам, за да се отклони това дружество от данъчните си задължения във Финландия.

15 На 13 март 2018 г. на основание член 16 от Директива 2010/24 финландският данъчен орган отправя до MTA искане за помощ относно обезпечителните мерки, които трябва да бъдат наложени на Heavyinstall (наричано по-нататък „искането за помощ“). Видно от информацията, с която разполага Съдът, финландското съдебно решение за запор е приложено към това искане.

16 За да изпълни искането за помощ, на 29 март 2018 г. MTA подава искане до Tallinna Halduskohus (Административен съд Талин, Естония) да бъде наложен запор върху превозните средства на Heavyinstall — две ремаркета, всяко на стойност около 7500 EUR, и един камион на стойност 9500 EUR — както и върху банковите сметки на предприятието във всички естонски кредитни институции в размер на 297 304 EUR (наричано по-нататък „искането за обезпечителни мерки“).

17 С определение от 3 април 2018 г. Tallinna Halduskohus (Административен съд Талин) отхвърля искането за обезпечителни мерки със съображението, че не е представено доказателството, че предвиденото в член 136[1], параграф 1 от MKS условие е изпълнено. Той приема, че съгласно тази разпоредба за налагането на обезпечителни мерки е нужно да съществува основателно подозрение, че след като вземането е определено, принудителното изпълнение върху него може да се окаже значително по-трудно или дори невъзможно, предвид поведението на данъчнозадълженото лице.

18 MTA подава жалба срещу това определение пред Tallinna Ringkonnakohus (Апелативен съд Талин, Естония), който я отхвърля с определение от 8 май 2018 г.

19 Според последната юрисдикция от член 16 от Директива 2010/24 следва, че запитаната държава членка има право да прецени дали искането за налагане на обезпечителни мерки е обосновано и пропорционално от гледна точка на нейното законодателство, както и да провери дали налагането на такива мерки е съобразено с това законодателство и административните ѝ практики.

20 На тази основа Tallinna Ringkonnakohus (Апелативен съд Талин) проверява дали условията за прилагане на член 136[1] от MKS са изпълнени и подобно на първоинстанционния съд прави извод, че това не е така. В допълнение, според Tallinna Ringkonnakohus (Апелативен съд Талин) налагането на обезпечителни мерки, които се иска да бъдат изпълнени спрямо Heavyinstall, е непропорционално.

21 От друга страна, MTA е уведомена от финландския данъчен орган, че с решение от 21 юни 2020 г. Keski-Pohjanmaan käräjäoikeus (първоинстанционен съд Keski-Pohjanmaa) потвърждава финландското съдебно решение за запор.

22 MTA подава жалба до запитващата юрисдикция, Riigikohus (Върховен съд, Естония), с която иска тази юрисдикция да отмени определението от 8 май 2018 г. на Tallinna Ringkonnakohus (Апелативен съд Талин) и да уважи искането ѝ за налагане на обезпечителни мерки на Heavyinstall.

23 Според запитващата юрисдикция в случая по главното производство следва да се определи дали, когато се произнасят по искането за налагане на обезпечителни мерки, естонските юрисдикции могат сами да преценят представените доказателства и по вътрешно убеждение да решат дали са изпълнени условията за налагане на тези мерки, или напротив — споменатите юрисдикции следва да изхождат от преценката, направена във финландското съдебно решение за запор.

24 Riigikohus (Върховен съд) отдава предпочитание на тълкуването на член 16 от Директива 2010/24, което е направено от първоинстанционната и въззивната инстанция и съгласно което по същество финландското съдебно решение за запор е просто елемент от доказателствата, който трябва да бъде разгледан при преценката на условията, залегнали в член 136[1] от MKS. Запитващата юрисдикция обаче отбелязва също, че принципите на сътрудничество, на взаимно доверие и на ефективност на правото на Съюза биха могли да дадат основание да се приеме тълкуването на член 16 от Директива 2010/24, дадено от MTA в главното производство.

25 При тези обстоятелства Riigikohus (Върховен съд) решава да спре производството и да отправи до Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 16 от Директива [2010/24] да се тълкува в смисъл, че получилата искането за обезпечителни мерки юрисдикция на държавата членка, когато се произнася по това искане въз основа на националното законодателство (което запитаната юрисдикция може да направи съгласно член 16, първо изречение), е обвързана от становището на юрисдикцията на държавата по установяване на молителя, що се отнася до необходимостта от обезпечителни мерки и до възможността за налагането на такива, ако на юрисдикцията е бил представен документ, съдържащ това становище (член 16, [параграф 1], втора алинея, последно изречение, съгласно което не е необходим никакъв акт за признаването, допълването или заместването на този документ в запитаната държава членка)?“.

По преюдициалния въпрос

26 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 16 от Директива 2010/24 трябва да се тълкува в смисъл, че юрисдикциите на запитаната държава членка, които се произнасят по искане за обезпечителни мерки, са обвързани от преценката

относно спазването от фактическа и от правна страна на условията, предвидени за налагането на посочените мерки от властите на запитващата държава членка, когато тази преценка е изложена в предвидения в член 16, параграф 1, втора алинея документ, приложен към това искане, или напротив — тези юрисдикции могат сами да направят преценка от гледна точка на националното си право.

27 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда при тълкуването на разпоредба на правото на Съюза трябва да се взема предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ и целите на правната уредба, от която тя е част (решение от 11 юни 2020 г., ratiopharm, C-786/18, EU:C:2020:459, т. 28).

28 Досежно граматическото тълкуване на член 16 от Директива 2010/24 трябва да се отбележи, на първо място, че от текста на член 16, параграф 1, първа алинея следва, че запитаният орган предприема обезпечителни мерки, по-специално ако „това е допустимо съгласно националното законодателство и в съответствие с националните административни практики“ и доколкото „съгласно националното законодателство и административните практики на запитващата държава членка в подобна ситуация също са възможни обезпечителни мерки“.

29 Следователно в този текст просто е спомената необходимостта въпросните обезпечителни мерки да са, от една страна, допустими в запитаната държава членка, и от друга — възможни в запитващата държава членка, без допълнително да е направено уточнение за обхвата на правомощията на юрисдикциите на запитаната държава членка относно преценката на условията за налагане на посочените обезпечителни мерки.

30 На второ място, следва да се отбележи, че съгласно текста на член 16, параграф 1, втора алинея от Директива 2010/24, когато даден документ, позволяващ налагане на обезпечителни мерки в запитващата държава членка, е приложен към искането за помощ, „не е необходим никакъв акт за признаването, допълването или заместването на този документ в запитаната държава членка“.

31 Ето защо, както отбелязва генералният адвокат в точка 36 от заключението си, анализът в този придружителен документ, предмет на който обикновено е спазването на условията, предвидени за налагането на обезпечителни мерки, през призмата на националното право на запитващата държава членка, не трябва и не може да бъде допълван, нито заместван в запитаната държава членка — нещо, което насочва към тълкуване в смисъл, че този анализ обвързва юрисдикциите на запитаната държава членка.

32 По отношение на тълкуването на член 16 от Директива 2010/24 в светлината на неговия контекст, на първо място следва да се отбележи, че съгласно член 17 от тази директива за да влязат в действие разпоредбите на член 16 от същата, член 14 от тази директива се прилага mutatis mutandis.

33 Член 14 от Директива 2010/24 предвижда разпределяне на правомощията между инстанциите на запитващата държава членка и тези на запитаната държава членка за разрешаване на спорове, от една страна, относно вземането, първоначалния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава членка, единния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитаната държава членка или валидността на уведомяване, извършено от компетентен орган на запитващата държава членка, и от друга страна, относно изпълнителните мерки, предприети в запитаната държава членка или валидността на уведомяване, извършено от компетентен орган на последната. Това разпределяне на правомощията е следствие от обстоятелството, че вземането и инструментите, които позволяват събирането му, са установени въз основа на правилата на действащото право в запитващата държава членка, докато изпълнителните мерки се предприемат в запитаната държава съгласно разпоредбите на приложимото в нея право (вж. в този смисъл решение от 14 март 2019 г., Metirato, C-695/17, EU:C:2019:209, т. 33 и 34).

34 Така съгласно член 14, параграф 1 от Директива 2010/24 споровете относно вземането и първоначалния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава членка са в компетентността на компетентните инстанции на запитващата държава членка, а не на запитаната държава членка, чието право на контрол съгласно член 14, параграф 2 от тази директива изрично се ограничава до актовете на последната държава членка (вж. в този смисъл решение от 14 март 2019 г., Metirato, C-695/17, EU:C:2019:209, т. 35 и цитираната съдебна практика).

35 Пренасянето на тази съдебна практика по член 14 от Директивата към споровете, предмет на които са визираните в член 16 от нея обезпечителни мерки, също насочва към тълкуване в смисъл, че юрисдикциите на запитаната държава членка не могат да преценяват тези мерки от гледна точка на материалноправните условия, предвидени от националното им право за налагането на такива мерки, щом като споменатите обезпечителни мерки са били определени въз основа на правилата на действащото право в запитващата държава членка.

36 Ето защо, както отбелязва генералният адвокат в точка 45 от заключението си, анализът на член 16 от Директива 2010/24 в неговия контекст води до заключението, че юрисдикциите на запитаната държава членка са компетентни да се произнесат по съответствието на производството за налагане на обезпечителни мерки на територията на посочената държава членка със законовите и административните разпоредби на тази държава, но не и по наличието на материалноправните условия за налагането на споменатите мерки.

37 На второ място, следва да се припомни, че член 18 от Директива 2010/24 изброява особени случаи, в които запитаната държава членка може да откаже да окаже взаимната помощ, предвидена от тази директива. Съгласно постоянната практика на Съда тези случаи, като изключения от принципа на взаимно доверие, трябва да се тълкуват ограничително (вж. по аналогия решение от 14 ноември 2013 г., Baláž, C-60/12, EU:C:2013:733, т. 29).

38 В същия смисъл, Съдът е допуснал възможността запитаният орган по изключение да реши да не оказва помощ на запитващия орган, ако се окаже, че изпълнението на искането за помощ може да наруши обществения ред на държавата членка на запитания орган (вж. в този смисъл решение от 26 април 2018 г., Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, т. 47).

39 Следователно от анализа на контекста на член 16 от Директива 2010/24 става ясно, че само в ограничен брой конкретни случаи, основани на изрично предвидена в тази директива дерогация или на практиката на Съда, юрисдикциите на запитаната държава членка могат да откажат помощта си за налагането на обезпечителни мерки.

40 По отношение на телеологичното тълкуване на Директива 2010/24 следва да се приеме за установено, че тази директива — независимо че е от областта на вътрешния пазар, а не на пространството на свобода, сигурност и правосъдие — се основава на принципа на взаимно доверие. Всъщност задействането на системата на взаимна помощ, въведена с Директива 2010/24, зависи от наличието на такова доверие между съответните национални органи (вж. в този смисъл решение от 26 април 2018 г., Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, т. 41).

41 Във връзка с това следва да се припомни също, че както принципът на взаимно доверие между държавите членки, така и принципът на взаимно признаване, който почива на първия от тези принципи, имат основно значение в правото на Съюза, доколкото позволяват създаването и поддържането на пространство без вътрешни граници (вж. в този смисъл решение от 26 април 2018 г., Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, т. 40).

42 Впрочем, от една страна, от съображение 4 от Директива 2010/24 се вижда, че за да се отговори на нарасналия брой искания за помощ и да се постигнат по-добри резултати е необходимо помощта да стане по-ефикасна и по-ефективна, както и да се улесни нейното прилагане на практика.

43 От друга страна, съгласно съображение 6 от тази директива е необходимо да се следи за това различията между националните закони и липсата на координация между компетентните органи да не компрометират гладкото функциониране на системата за взаимна помощ, предвидена в тази директива.

44 Всъщност тълкуване на член 16 от Директива 2010/24, което би позволило на юрисдикциите на запитаната държава членка повторно да разгледат условията за налагане на обезпечителни мерки от гледна точка на националното си право, по-специално когато преценката на тези условия е изложена в документа, предвиден в член 16, параграф 1, втора алинея от тази директива, би било в разрез както с принципа на взаимно доверие, на който почива споменатата директива, така и с изискванията, свързани с гладкото функциониране и ефикасността на системата за взаимна помощ, създадена със споменатата директива.

45 Освен това, както отбелязва генералният адвокат в точка 55 от заключението си, такова повторно разглеждане би било в разрез и с изискванията за бързина, характеризиращи производството по налагане на обезпечителни мерки, и с изискването в рамките на процедурата за оказване на помощ да се избягват противоречиви преценки от съдебните инстанции на съответните две държави членки относно едни и същи фактически обстоятелства.

46 Така от граматическото тълкуване на член 16 от Директива 2010/24, от контекста на тази разпоредба и от целите, преследвани с посочената директива, става ясно, че юрисдикциите на запитаната държава членка поначало са обвързани от преценката на властите на запитващата държава членка относно спазването на условията за налагане на обезпечителни мерки, по-специално когато тази преценка е изложена в предвидения в член 16, параграф 1, втора алинея от Директива 2010/24 документ, приложен към искането за помощ.

47 В настоящия случай трябва да се посочи, че финландското съдебно решение за запор може да се счита за документа, визиран в член 16, параграф 1, втора алинея от Директива 2010/24. Всъщност, видно от точка 2.3 от приложение III към Регламент за изпълнение № 1189/2011, което съдържа образец на декларация, в която се уточняват причините и обстоятелствата за отправяне на искане за обезпечителни мерки, подобно искане, основано на член 16 от Директива 2010/24, може да следва от съдебна констатация, че обезпечителните мерки са обосновани. Посоченият образец предвижда още че съответният съдебен акт се прилага към тази декларация.

48 Ето защо естонските юрисдикции са длъжни да се произнесат по искането за помощ, с което са сезирани, въз основа именно на анализа, изложен в този документ, а не на своята преценка на процесните факти и на условията за налагане на обезпечителни мерки по смисъла на член 136[1] от MKS.

49 С оглед на изложеното дотук на поставения въпрос следва да се отговори, че член 16 от Директива 2010/24 трябва да се тълкува в смисъл, че юрисдикциите на запитаната държава членка, които се произнасят по искане за обезпечителни мерки, са обвързани от преценката относно спазването от фактическа и от правна страна на условията, предвидени за налагането на посочените мерки от властите на запитващата държава членка, по-специално когато тази преценка е изложена в предвидения в член 16, параграф 1, втора алинея документ, приложен към това искане.

По съдебните разноски

50 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Член 16 от Директива 2010/24/ЕС на Съвета от 16 март 2010 година относно взаимната помощ при събиране на вземания, свързани с данъци, такси и други мерки, трябва да се тълкува в смисъл, че юрисдикциите на запитаната държава членка, които се произнасят по искане за обезпечителни мерки, са обвързани от преценката относно спазването от фактическа и от правна страна на условията, предвидени за налагането на посочените мерки от властите на запитващата държава членка, по-специално когато тази преценка е изложена в предвидения в член 16, параграф 1, втора алинея документ, приложен към това искане.

Подписи